

Příloha č. 1

Jak obec ke jménu přišla

Psal se rok 1115, když přemyslovský kníže Vladislav I. poslal své tři vyslance do západních Čech, aby tam zkontrolovali postup prací na vznikajícím klášteře, který kníže Vladislav I. ten rok založil. Prozkoumali místo, prohlédli stavební plány, zkontrolovali postup a kvalitu prací. Shledali, že místo stavitelé vybrali příhodné, podle vůle přemyslovského knížete. Sbíhají se tam dvě důležité zemské stezky (dnes bychom řekli dálnice) vedoucí do Prahy. Jedna z Řezna, druhá z Norimberka. Stavba na příhodném místě pokračovala zdatně, kníže bude jistě s jejich zprávou spokojený.

Bude, pokud najdou cestu zpátky. Chtěli prozkoumat i okolí, jenže v hlubokých hvozdech (hustých lesích) zabloudili. Na poledním (jižním) směru nebylo po stezce ani stopy, právě tak na směru půlnocním (severním). Zkusili stranu vycházejícího slunce i stranu západní a stezka nikde. Urození pánové pocítovali hlad i žízeň, bloudění je značně znavilo.

Často se zastavovali, naslouchali, ale nic nezaleschli. Jen lesní zvuky šumících dubů a zpěv mnoha druhů lesního ptactva je doprovázel. Už se dokonce ozvala i sova. Stmívá se.

Ticho! Jeden z pánů si položil prst na ústa. Zurčící potok! Půjdou-li podél potoka, určitě narazí na obydlené území.

Klap! Klap! Mlýn. Tluče blízko. Za chvíli se vynořil z mlhy. Záchrana přišla včas. Obešli mlýn a zakleпали na jedno okénko. Uvnitř se rozsvětlo.

„Kdo je?“ ptal se rozespalý hlas.

„Pocestní,“ odpověděli ti venku a váčkem s penězi zacinkali u okénka, aby přesvědčili mlynáře, že nejsou lupiči. Vrzly dveře, mlynář je přivítal, uvázali koně a vešli dovnitř. Ovanula je moučná vůně.

Vodní klapající mlýn

Mlynář jim nabídl místo u velkého stolu a postavil hrnce s mlékem na plotnu. Přiložil do ohně pár polínek a vešla panímáma mlynářka. Pozdravila přítomné a postavila se k plotně. Mlynář po chvíli přinesl několik pstroužků a už za chvíli se linula libá vůně velkou světnicí. Přišoural se mládek a dostal za úkol postarat se o koně. Panímáma rozdávala kaši do talířů, mlynář přidával pstroužky a mládek donesl dvě lahve vína.

Výhledovělým vyslancům chutnalo znamenitě, trošku jídla si s hosty vzali i domácí. Při vínku se panímáma omluvila, že kaše je jen ze šrotu, ale zítra už bude mouka a na cestu jim upečí bílé buchtý s tvarohem a povídky.

Mlýn poklidně klapal celou noc, jako by se radoval ze záchrany knížecích vyslanců. Ti celou noc v poklidu spasli.

Ráno po snídani se ptali vzácní pánové na jméno téhle vsi, aby se o ní zmínili i knížeti. Dověděli se, že pod mlýnem při potoku stojí pár dřevěných chalup se slaměnými střechami a že jich není ani tolik, co prstů na rukou. Nemají prý dosud žádného jména.

„Tak oznámíme našemu panu knížeti Vladislavovi, že tlukoucí mlýn nás uchránil před zlou nocí, a že ti dobří lidé si zaslouží pro svoji ves jméno. Podle tlukoucího mlýna ať se vaše ves na věčnou paměť nazývá Tlucná.“

Mládek doprovodil vzácné hosty až na Zemskou stezku.

Vyslanci se určitě k přemyslovskému knížeti Vladislavovi I. vrátili, protože v listině z roku 1115 daruje kníže ves Tlucnou klášteře benediktýnskému v Kladrubech a svěřuje ji klášteři k ochraně.

Poznámka: Obec Tlucná dostala háček nad „c“ až v roce 1908 při zřízení železniční zastávky.

Na legendě spolupracovaly: Eliška Straková (VIII. třída ZŠ Tlucná) a Nikola Zahradková (VIII. třída ZŠ Tlucná).

Stavbaři